

ת"פ 61452/02/16 - מדינת ישראל נגד ח'אלד אבו רעד, חודיפה אבו רעד

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 61452-02-16 מדינת ישראל נ' אבו רעד(עצור) 18.01.17
בפיקוח) ואח'
לפני כבוד השופט כמאל סעב

המאשימה	מדינת ישראל ע"י פרקליטות מחוז חיפה - פלילי
נגד הנאשמים	1. ח'אלד אבו רעד 2. חודיפה אבו רעד

בשם המאשימה עו"ד ד"ר ערן בר

בשם הנאשם 1 עו"ד עאדל בוראת

בשם הנאשם 2 עו"ד עלא עתאמנה

גזר דין

א. פתח דבר

1. הנאשמים הורשעו, על פי הודאתם, במסגרת הסדר טיעון, בעבירות שיוחסו להם בכתב האישום המתוקן, כמפורט כדלקמן:

שתי עבירות של ניסיון לייצור נשק, לפי סעיף 144(ב) יחד עם סעיפים 29 ו- 25 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 - (להלן: "חוק העונשין"); ובעבירה של החזקת ונשיאת נשק, לפי סעיפים 144(א) ו- 144(ב) לחוק העונשין.

בנוסף, הורשע הנאשם 1 גם בעבירה של החזקת נשק, לפי סעיף 144(א) סיפא לחוק העונשין.

ב. עובדות כתב האישום המתוקן

2. נאשם 1 הינו אביו של נאשם 2.
3. בזמנים הרלוונטיים לכתב האישום, התגררו הנאשמים בבית מגורים באום אל פחם - (להלן: "**הבית**"). מאחורי הבית ממוקמים שני מחסנים, הנמצאים בשימוש העיקרי של נאשם 1 וכן של בני ביתו - (להלן: "**המחסנים**").
4. החל משנת 2013 או תחילת 2014 ועד למעצרו של הנאשם 1 ביום 1.2.16, החזיק נאשם 1, במחסנים, רובה ציד מאולתר - (להלן: "**רובה הציד**"), וכדורים לרובה הציד, בלא רשות על פי דין.
5. במהלך התקופה כאמור, קיצר הנאשם 1 את קנה רובה הציד. בהמשך, פירק הנאשם 1 את רובה הציד לשני חלקים.
6. עוד נטען בכתב האישום המתוקן כי נאשם 1 החזיק במחסנים גם תת מקלע מאולתר - (להלן: "**תת המקלע**"), ומחסנית לתת המקלע, בלא רשות על פי דין. במהלך התקופה כאמור, נשא הנאשם 1 את תת המקלע בלא רשות על פי דין וביצע בו ירי מספר פעמים.
7. רובה הציד ותת המקלע הם כלים שסוגלו לירות כדור שבכוחו להמית אדם, הכדורים של רובה הציד הם תחמושת של כלי כזה, והמחסנית לתת המקלע היא אבזר של כלי כזה.
8. סמוך לאחר 26.6.14, על רקע סכסוך בין הנאשמים לבין אמל אגבאריה - (להלן: "**אמל**"), החליטו הנאשמים לייצר מטעני נפץ במטרה להשליכם לעבר אמל או רכשו. בהמשך לכך, ניסו הנאשמים לייצר מטעני נפץ, בלא רשות על פי דין.
9. סמוך לאחר מכן, צפה הנאשם 1 בסרטונים אודות ייצור מטעני נפץ מדשן וגופרית. בהמשך לכך, רכשו הנאשמים חומרי דשן וגופרית ממקומות שונים וכן זיקוקים.
10. הנאשמים ערבבו את הדשן והגופרית - (להלן: "**התערובת**"), והכניסו את התערובת לצינורות, בהם הניחו פתיל, כל זאת מתוך כוונה לייצר חפץ נפיץ שבכוחו להזיק לאדם. הנאשמים הדליקו חלק מהתערובת, על מנת לבדוק את נפיצותה, אולם משלא הצליחו לגרום לפיצוץ, הותירו את התערובת בחזקתם.

11. זאת ועוד, בניסיון נוסף לייצר חפץ נפיץ, ערבבו הנאשמים את החומר שהיה בתוך הזיקוקים, יחד עם אבקת שריפה שהייתה ברשותם - (להלן: "**התערובת הנוספת**"). הנאשמים הדליקו חלק מהתערובת הנוספת על מנת לבדוק את נפיצותה, אולם לא הצליחו לגרום לפיצוץ, והותירו את חומרי התערובת הנוספת בחזקתם. כל זאת עשו הנאשמים, מתוך כוונה לייצר חפץ נפיץ שבכוחו להזיק לאדם.
12. בהמשך, החזיק הנאשם 2 את תת המקלע, נשא אותו, בלא רשות על פי דין וביצע בו ירי.
13. ביום 11.2.16, בעת חיפוש בבית ובמחסנים, נתפסו הפרטים שלהלן:
- א. במחסנים נתפסו רובה צייד כשהוא מפורק לשני חלקים וכן תת מקלע, אותם החזיק נאשם 1.
- ב. במחסנים נתפסו 2 מחסניות לאקדח המתאימות לתחמושת בקוטר 9 מ"מ; קופסה ובה 236 כדורי תחמושת בקוטר 5.56 מ"מ; 2 חבילות בהן 91 כדורי תחמושת בקוטר 9 מ"מ סה"כ; 18 כדורי תחמושת לרובה ציד; תיק שחור ובו כדור תחמושת בקוטר 9 מ"מ ו- 2 כדורי תחמושת בקוטר 5.56 מ"מ. המחסניות והכדורים הוחזקו ע"י הנאשם 1.
- ג. במחסנים נתפסו ארבעה מכלים המכילים תערובת של גופרית ומלח ניטר-אטי, במשקל 3.868 ק"ג ברוטו, שהינה תערובת נפיץ.
- ד. בנוסף נתפס מיכל ובתוכו תערובת גרגרים, במשקל 303 גרם ברוטו, המכילה בין היתר, גרגרים כדוריים שהינם אבק שריפה ללא עשן. עוד נתפסו 8 צינורות ריקים וכוורת זיקוקים מפורקת.
- ה. בבית נמצאו שקית ובה חמש צינורות חלולים; שקית לבנה וכן צנצנת, בתוכן חומר המכיל גופרית, במשקל 4.290 ק"ג ברוטו; ג'ריקן שחור ובתוכו שקית בה חומר המכיל מלח ניטר-אטי במשקל 12.945 ק"ג ברוטו.
14. הודאת הנאשמים ניתנה בעקבות הסדר טיעון שבמסגרתו הם חזרו בהם מכפירתם והודו בעובדות כתב האישום המתוקן. עם זאת, בהסדר הטיעון אין הסכמה לעניין העונש והטיעון הוא חופשי.
15. לאחר הרשעת הנאשמים ועל יסוד בקשת הסניגורים, בשל גילו של נאשם 2 ובהתאם לעמדת המאשימה הוריתי על הגשת תסקירים ביחס לנאשמים.

ג. תסקירי שירות המבחן:

תסקיר בעניינו של נאשם 1:

16. נאשם 1 בן 51, תושב אום אל פחם, גרוש ואב לארבעה ילדים, אינו עובד ומתקיים מקצבת הבטחת הכנסה מהביטוח לאומי.

17. נאשם 1 מסר כי בשנת 2000 נקלע לחובות גדולים, פשט רגל ובעקבות מצבו הכלכלי הקשה חלה רגרסיה במצבו הרגשי שקיבלה ביטוי בדיכאון ובחרדה שחש. עוד מסר כי הופנה לבדיקה פסיכיאטרית ומאז נוטל טיפול תרופתי וגם סובל מבעיות בריאותיות ואף נוטל טיפול תרופתי. יצוין כי נאשם 1 לא הציג לפני שירות המבחן אישור רפואי המעיד כי הוא סובל ממחלת נפש, אך הציג סיכום רפואי מיום 25.8.16 ממנו עולה כי הוא אובחן בשנת 2005 כסובל מהתקפי פאניקה אפיזודיים, מלווים בהתקפי חרדה ומקבל טיפול תרופתי הרגעי.

18. בהתייחסו לעבירות נשוא כתב האישום המתוקן הודה נאשם 1 בעבירות של החזקת נשק ונשיאתו, אך הפחית מחומרת מעשיו ושלל כוונות פליליות מאחוריהן. לגבי עבירת ניסיון לייצור נשק הרחיק נאשם 1 עצמו מהמיוחס לו ושלל קשר לאירועים המתוארים בכתב האישום המתוקן.

19. נאשם 1 מסר כי ברקע לעבירות נשוא כתב האישום המתוקן, אירוע שהתרחש לפני כשנתיים, אז "קרובי משפחת גרושתו התפרצו על גרושתו ובנו" - נאשם 2 והיכו את גרושתו. לטענתו בניסיון להרגיע את הרוחות ועל מנת למנוע הסלמה ביקש מגרושתו לפנות למשטרה ולהגיש תלונה, אולם המשטרה החליטה לסגור את התיק.

20. שירות המבחן התרשם מאדם בעל יכולות ורבליות וקוגניטיביות תקינות, הנעדר נורמות ודפוסי חיים עבריינים.

מאידך, התרשם שירות המבחן כי מדובר באדם המאופיין בכוחות אגו חלשים, בביטחון עצמי ובערך עצמי נמוכים, המתקשה להתמודד עם מצבים קונפליקט-ואלים בחייו. עוד התרשם שירות המבחן כי ישנם שינויים ותנודות במצבי הרוח, וכי נאשם 1 נעדר רפרטואר התנהגותי ויכולת לניהול משא ומתן.

21. להערכת שירות המבחן, הסיכון להישנות התנהגות עבריינית דומה בעתיד, הנו בינוני.

22. נוכח כל האמור, ולאור חומרת עבירותיו של נאשם 1 והיעדר לקיחת אחריות מלאה על ביצוע העבירות לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית לגביו שתפחית את הסיכון.

תסקיר בעניינו של נאשם 2:

23. נאשם 2, הינו בנו של אשם 1, בן 21, רווק, משפחתו מונה זוג הורים גרושים, אשר המשיכו להתגורר תחת קורת גג אחת גם לאחר גירושיהם.

24. נאשם 2 סיים 12 שנות לימוד ללא תעודת בגרות ואין לחובתו הרשעות קודמות.

25. בהתייחסו לעבירות המיוחסות לו בתיק הנדון, הודה נאשם 2 בעובדות כתב האישום המתוקן, אך נטה להרחיק עצמו מהמיוחס לו ולהפחית מחומרת מעשיו.

26. נאשם 2 מסר כי ברקע לעבירותיו אירעה תקרית עם קרובי משפחה של אמו מהכפר מושיירפה, במהלכה פגעו בו, באמו וברכבם, בעוד אחותו הקטנה יושבת ברכב וחווה סערת רגשות קשה נוכח המתרחש. לטענתו, לאחר האירוע הוא ואמו ניגשו לתחנת המשטרה והגישו תלונה, אך כעבור מספר חודשים נמסר להם כי התיק נסגר. נאשם 2 ביטא תחושת תסכול, כעס וחוסר אונים על החלטת המשטרה לסגירת התיק.

27. עוד מסר נאשם 2 כי החליט לנסות לייצר חפץ נפיץ, במטרה לנקום את הפגיעה בו, באמו, באחותו וברכבם וכי הוא פעל מתוך חוסר שיקול דעת ובאימפולסיביות אשר נבעו מתוך תחושות הכעס שחש באותה עת, והבושה שהרגיש בשל ההאשמות שהפנו כלפיו אנשים בסביבתו, ביחס לאופן בו בחר לנהל את התקרית שאירעה.

28. שירות המבחן התרשם מבחור בעל יכולות ורבוליות וקוגניטיביות תקינות, אשר בפער מהעבירות המיוחסות לו בתיק דנן, אינו מאופיין בנורמות או בדפוסי התנהגות אלימים וכוחניים בבסיס אישיותו ולא מתפיסות נוקשות וקווים עבריינים, כפי שהדבר בא לידי ביטוי בהיעדר הרשעות קודמות בעברו.

29. עוד התרשם שירות המבחן מבחור צעיר, סגור ומופנם. המאופיין בזהות אישית לא מגובשת, חלשה ונתונה להשפעת לחצים סביבתיים ומערך עצמי וביטחון עצמי נמוכים. בנוסף התרשם שירות המבחן מדפוסים אימפולסיביים באישיותו ומעיסוקו של נאשם 2 בדימויו הגברי והעצמי ומהאופן בו נתפס על ידי קבוצת השווים לו בעיקר בעיר מגוריו.

30. שירות המבחן התרשם כי בתקופה שקדמה למעצרו חש נאשם 2 שעמום, תסכול ממצבו הגופני והיעדר יד הורית מכוונת ומייעצת וחיפש ריגושים ופתרונות בלתי אדפטיביים, כחלק מתהליך גיבוש זהות בוגרת ועצמאית. להערכת שירות המבחן, בסיטואציות חברתיות, כאשר הוא נתון ללחץ חברתי הוא עלול לנטות להיגרר ולהגיב בהתאם למצופה ממנו, כחלק מהצורך שחש להרגיש קבלה, שייכות ותחושת ערך.

31. שירות המבחן התרשם כי העבירות המיוחסות לנאשם 2 אירעו בעקבות החרדה המועצמת שחש בשל

הפוסט טראומה ממנה סובל בעקבות פגיעתו בתאונת דרכים בשנת 2011, בה נדרס ע"י מונית בתוך מגרש חניה. נאשם 2 נפגע בגופו ונזקק לטיפול רפואי ובהמשך הוא הציג בפני שירות המבחן מסמכים רפואיים מהם עולה כי הוא אובחן כסובל מפוסט טראומה ואף קיבל טיפול תרופתי על רקע זה.

32. להערכת שירות המבחן, מאפייני אישיותו של נאשם 2 לצד תרגומו את החלטת המשטרה לסגור את התיק בו הגיש תלונה, כמותירה אותו ללא הגנה, עמדו ברקע לביצוע העבירות המיוחסות לו בתיק זה, ומעידים על סיכון בינוני להתנהגות פורצת גבולות ועוברת חוק. עם זאת, העובדה כי לא התקיים הסכם סולחה בין הצדדים הנוגעים בדבר, עלולה להגביר את הסיכון להישנות התנהגות דומה.

33. בסופו של יום ולמרות חומרת העבירות, ובשל מצבו הנפשי והפוסט טראומה ממנה סובל, המליץ שירות המבחן שבית המשפט ישקול הטלת ענישה מוחשית וקונקרטיית בדמות של מאסר שיבוצע בעבודות שירות. זאת בשל הערכת שירות המבחן כי שליחת נאשם 2 לריצוי מאסר בפועל עלולה לגרום להידרדרות במצבו הנפשי.

טיעוני המאשימה

.ד.

34. המאשימה הגישה לבית המשפט את הרישום הפלילי של הנאשם 1 - (סומן ת/1), ממנו עולה כי לחובתו הרשעה אחת בגין עבירה של הסעת תושב האזור ללא היתר עבודה ובגין כך הוטל עליו מאסר מותנה. המאשימה ציינה כי נאשם 2 נעדר עבר פלילי.

35. המאשימה הפנתה לעובדות כתב האישום המתוקן וציינה כי מדובר בעבירות בנשק חמורות ביותר שבוצעו בנסיבות חמורות, גם כן.

36. המאשימה הדגישה כי בדרך כלל לא היו מבוצעות עבירות אלימות באמצעות נשק, אלמלא הייתה קיימת התופעה של החזקה בלתי חוקית בנשק. יתרה מכך, הנשק הבלתי חוקי אף יכול לשמש לפעילות חבלנית עוינת.

37. המאשימה הפנתה לפסיקה והדגישה כי בתי המשפט התייחסו פעם אחר פעם לסיכון הטמון בעבירות בנשק ולחשיבות בהטלת עונשים מרתיעים והעדפת האינטרס הציבורי על פני נסיבות אישיות של הנאשם. עוד הדגישה כי תופעת החזקת נשק בלתי חוקי הפכה למצער, למכת מדינה של ממש.

38. המאשימה הפנתה לתיקון 113 לחוק העונשין וציינה כי על בית המשפט לקבוע את מתחם הענישה ההולם תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, מידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. לטענת המאשימה הערכים החברתיים שנפגעו בענייננו הם הגנה על שלמות גופו של אדם, הגנה על בריאות הציבור, מלחמה בהחזקת כלי נשק בלתי חוקיים בידי גורמים

עברייניים ובלתי מורשים, ומניעת פגיעה בשלטון החוק, שהם ללא מחלוקת מהערכים החשובים בחברה.

39. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה התייחסה המאשימה לתכנון שקדם לביצוע העבירה וטענה כי נאשם 1 צפה בסרטונים אודות יצור מטעני נפץ מדשן וגופרית ולאחר מכן רכשו הנאשמים חומרי דשן וגופרית וניסו לייצור מטען נפץ ומשלא עלה בידם לא אמרו נואש, שמרו על התערובת, ובהזדמנות אחרת הוסיפו לתערובת אבק שריפה וניסו פעם נוספת לגרום לפיצוץ, אך שוב לא עלה בידם. לטענת המאשימה לו היו הנאשמים מצליחים לייצר את מטעני הנפץ, היה עלול להיגרם נזק רב לאמל או לרכושו.

40. עוד התייחסה המאשימה לנסיבות שהביאו את הנאשמים לביצוע העבירה וטענה כי הנאשמים ניסו לייצר את מטעני הנפץ על רקע סכסוך עם אמל ומתוך מטרה להשליכם לעבר אמל או רכושו.

41. המאשימה הפנתה לתסקירי שירות המבחן וטענה כי במקרה שלפנינו אין לאמץ את המלצת שירות המבחן בעניינו של נאשם 2, דווקא משום ששירות המבחן קבע כי נאשם 2 נטה להרחיק עצמו מהמיוחס לו בכתב האישום ולהפחית מחומרת מעשיו וכי קיים סיכון בינוני להתנהגות פורצת גבולות ועוברת חוק של הנאשם. עוד טענה המאשימה כי נאשם 2 הורשע בביצוע עבירות חמורות במספר מקרים, דבר המעיד שלא מדובר במעידה חד פעמית, מה גם חומרת העבירות מצדיקה ליתן משקל יתר לשיקולי ענישה אחרים כהרתעה וגמול על פני השיקול השיקומי וזאת גם לנוכח העובדה ששירות המבחן לא נתן משקל ראוי לחומרת העבירות אותן ביצע הנאשם, לתחושת הנקם שליוו אותו ולפוטנציאל הגבוה לפגיעה בחיי אדם וברכושו. בנוסף טענה המאשימה כי המלצת שירות המבחן חורגת ממתחם הענישה ההולם ולכן אין לאמצה.

42. ביחס לנאשם 1 ציינה המאשימה כי התסקיר בעניינו הינו שלילי ביותר ובשל כך, שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית.

43. באשר למתחם הענישה הפנתה המאשימה לפסיקה וביקשה לקבוע מתחם ענישה כדלקמן:

בגין עבירות החזקת ונשיאת נשק ותחמושת המיוחסת לנאשם 1 - מתחם ענישה שנע בין 3 עד 5 שנות מאסר בפועל.

בגין עבירות החזקת ונשיאת נשק המיוחסת לנאשם 2 - מתחם ענישה שנע בין 2 עד 4 שנות מאסר בפועל.

בגין עבירות ייצור נשק - (מטען נפץ), המיוחסת לשני הנאשמים - מתחם ענישה שנע בין 3 עד 7 שנות מאסר בפועל.

44. בסופו של דבר, ביקשה המאשימה להטיל על הנאשמים עונש מאסר בפועל בהתאם למתחמי הענישה המוצעים על ידה, כאשר העונשים יוטלו במצטבר וברף העליון, זאת בניסיון למגר את התופעה הפסולה של ייצור נשק, החזקת נשק ונשיאתו ולהפחית את האלימות הגואה בחברה בעת האחרונה אשר נובעת משימוש בנשק חם. עוד ביקשה המאשימה להטיל על הנאשמים מאסר על תנאי משמעותי וקנס כבד.

ה. טיעוני ההגנה

45. הסניגורים עמדו על השיקולים התומכים בהקלה בעונשם של הנאשמים.

46. ב"כ נאשם 1 פתח טיעוניו לאמור בתסקיר שירות המבחן, שהנאשם 1 אינו לוקח אחריות לחלק מעובדות כתב האישום המתוקן והדגיש כי נאשם 1 אינו חוזר בו מהודייתו בעובדות כתב האישום המתוקן. הסנגור ביקש לשמוע זאת מהנאשם עצמו שמסר בפני כי עורכת התסקיר לא הבינה אותו וכי הוא מודה בעובדות כתב האישום המתוקן.

47. ב"כ נאשם 1 ביקש לא למצות את הדין עם נאשם 1. ציין כי הנאשם היה עצור מיום 11.2.16 עד ליום 24.4.16 ונכון להיום הוא מצוי בתנאי מעצר בית מלא.

48. הסנגור הדגיש כי שני הנאשמים - אב ובנו - הודו בעובדות כתב האישום המתוקן מבלי לשמוע עדי תביעה וכאשר לישיבה שהתקיימה בתיק הזה במעמד הכרעת הדין ביקשה ההגנה להביא את רובה הצייד לדיון ובית המשפט התרשם מצורתו ותכונותיו כפי שצוין בסעיף 1 לעובדות כתב האישום, קרי, מדובר ברובה צייד שפורק לשני חלקים וקוצר. לטענת הסנגור אין מחלוקת שרובה צייד ותת המקלע לא היו מעורבים באף אירוע פלילי מאז שהוחזקו על ידי הנאשמים ועד שנתפסו על ידי המשטרה. הסנגור הפנה לעובדה כי הניסיון לייצר מטען נפץ בשנת 2014 לא צלח בכלל, דהיינו, העבירות בוצעו לפני יותר משנתיים ובמעמד החיפוש בפברואר 2016 נתפסו ביחד עם החומרים.

49. הסנגור הפנה לנסיבותיו האישיות של נאשם 1 כפי שבאו לידי ביטוי בתסקיר שירות המבחן וציין כי נאשם 1 סובל מבעיות בריאותיות, סכרת ונוטל טיפול תרופתי ואף היה במעקב פסיכיאטרי.

50. הסנגור התייחס לעובדה שלא נערכה סולחה בין משפחת הנאשמים לבין משפחת אמל וציין כי במקרה זה לא היה אפשרי לערוך סולחה כזו, משום שלמעשה אותו סכסוך משנת 2014 לא יצר שום תגובה מצדם של הנאשמים כלפי אותו אדם ולא היה אירוע נוסף בעקבות תקיפת הנאשם 2 ואמו ע"י אמל ולכן לא היה כל צורך בסולחה. לטענתו, רק לאחר שהנאשמים נעצרו על ידי המשטרה בשנת 2016 הם סיפרו שהם החזיקו בחמורים על רקע סכסוך שהיה קיים משנת 2014 עם אותו אמל.

51. באשר למתחם הענישה טען הסנגור כי מתחמי הענישה להם טענה המאשימה מנותקים מהמציאות, מופרזים, מחטיאים את המטרה של תיקון 113 לחוק העונשין ואינם עולים בקנה אחד עם הפסיקה. לטענת הסנגור, הפסיקה שאליה הפנתה המאשימה לעניין העונש מתייחסת למקרים חמורים יותר, שנסיבותיהם שונות ואינן דומות לנסיבות המקרה שלפנינו. הסנגור הגיש אסופה של פסיקה ואף הפנה לפסיקה שבה הוטל על נאשמים שהורשעו בעבירות בנשק, מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות.
52. בסוף דבריו ביקש הסנגור כי בעת גזירת העונש ייקח בית המשפט בחשבון את העובדה כי הנאשם נמצא תקופה של 7 חודשים במעצר באזוק אלקטרוני וזאת בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון.
53. ב"כ נאשם 2 הגיש טיעונו בכתב - (סומונו ס/3), וגם הוסיף והשלים טיעונו בפני. הסניגור ביקש שבית המשפט יעשה אבחנה בין שני הנאשמים וציין כי אף המאשימה ביקשה בטיעוניה לעשות זאת. לטענתו, חלקו של נאשם 2 קטן ושונה מחלקו של נאשם 1 וכי הוא נגרר אחרי מעשיו של נאשם 1 שלקח את החלק הגדול ביצירת הנשק כאשר נאשם 1 הוא זה שצפה בסרטונים על מנת ללמוד את הדרך שבה מייצרים נשק. הסנגור ציין כי מבלי להקל ראש במעשי הנאשמים, אין מחלוקת שלא נעשה שימוש בנשק ובפועל לא נגרם אף נזק.
54. הסנגור הפנה לנסיבותיו האישיות של נאשם 2 כפי שבאו לידי ביטוי בתסקיר וציין כי אומנם הנאשם בן 20, אינו קטין, אולם גילו אינו רחוק מקטינות והתנהגותו באירוע הייתה בעת שטרם התגבשה בו הבנה מלאה למהות האיסורים ההרסניים מעצם מעשיו. ציין כי שירות המבחן הגיע למסקנה שלא מדובר בעבריין. לטענתו לא היה תכנון מוקדם מצדו של נאשם 2.
55. עוד טען הסנגור כי נאשם 2 נעדר עבר פלילי וכי שליחתו למאסר בפועל מאחורי סורג ובריאח עלולה להיות הרסנית עבורו ועלולה לגרום להתמוטטותו בשל מצבו הנפשי והפוסט טראומה אשר ממנה הוא סובל.
56. באשר למדיניות הענישה הנהוגה הצטרף הסנגור לטיעונו ב"כ נאשם 1 והפנה לאבחנה שעשה ביחס לפסיקה שהגישה המאשימה. הפנה לפסיקה שלטעמו מלמדת על כך שגם בעבירות דומות בתי משפט ראו לנכון להטיל מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות.
57. ב"כ נאשם 2 התייחס למתחמי הענישה להם טענה המאשימה, הפנה לע"פ 5643/14 **אחמד עיסא נגד מדינת ישראל** - (ניתן ביום 23.6.15), וטען כי בהתאם לפסיקת בית משפט העליון על בית המשפט לקבוע מתחם אחד לכל העובדות שבכתב האישום - לכל הפרשה, ולא לקבוע מתחם לכל עבירה ועבירה.
58. הסנגור ציין כי נאשם 2 נעצר ביום 11.2.16 ושהה במעצר מאחורי סורג ובריאח עד ליום 17.4.16 ומאז

הוא מוחזק במעצר באזוק אלקטרוני.

59. באשר לרכיב הקנס ציין הסנגור כי נאשם 2 מתקיים מקצבת ביטוח לאומי, כך שבית המשפט מתבקש לא להטיל עליו קנס לאור מצבו הכלכלי הקשה. עוד ביקש הסנגור לא להטיל על הנאשם 2 עונש מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח, אלא לנקוט בעניינו בדרכי ענישה אחרים, לאור נסיבות חיו הקשות, נסיבות ביצוע העבירות ולאור העובדה שמדובר באירוע אחד ובודד שאינו מלמד על הלך רוח עברייני.

60. בסוף דבריו ביקש הסנגור לאמץ את המלצת שירות המבחן בעניינו של נאשם 2 ולחילופין לחרוג מהמתחם שיקבע ע"י בית המשפט מטעמי שיקום.

ו. דברי הנאשמים

61. נאשם 1 הביע צער וציין כי התנהלות זו במהותה טעות מצדו, והיא עומדת בניגוד לחיים הנורמטיביים, שנהל בעבר.

62. נאשם 2 אף הוא הביע צער על מעשיו וציין כי זו מעידה ראשונה שלא יחזור עליה שוב.

ז. דין והכרעה

63. אין חולק כי המעשים בהם הורשעו הנאשמים הינם חמורים. הנאשמים ניסו, בצוותא חדא לייצר נשק - (חפץ נפיץ), בלא רשות על פי דין. עוד הורשעו הנאשמים בהחזקת נשק ונשיאתו. בנוסף הורשע נאשם 1 גם בהחזקת מחסניות ותחמושת מסוגים שונים.

64. התופעה של שימוש בנשק חם ובכלל זה חומרים נפיצים, על רקע סכסוכים, הינה תופעה קשה ומסוכנת לשלום הציבור ולביטחוננו.

65. בית המשפט העליון עמד לא אחת על חומרתן המיוחדת והניכרת של העבירות השונות בנשק אשר מסכנות באופן ישיר את שלום הציבור וביטחוננו - ראו לעניין זה ע"פ 116/13 **וקנין נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 31.7.13) (להלן: "**וקנין**"); ע"פ 4450/11 **עספור נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 8.2.12).

66. בית המשפט העליון ייחס חומרה רבה לעבירות הנשק וזאת לאור הפגיעה הקשה העלולה להיגרם בעקבותיהן, אף אם סיכון זה לא יתממש בסופו של דבר - ראו לעניין זה ע"פ 2057/12 **תבל נ' מדינת ישראל** - (ניתן ביום 4.6.12).

67. בית משפט העליון אימץ עמדה עקרונית לפיה יש להחמיר, ככלל, בענישתם של נאשמים שהורשעו בעבירות נשק בכלל ובעבירות סחר בנשק בפרט - ראו ע"פ 6210/10 **מדינת ישראל נ' אגבריה** - (ניתן ביום 23.3.11); ע"פ 319/11 **מדינת ישראל נ' יאסין** - [ניתן ביום 4.12.11], (להלן: **"יאסין"**).

בהקשר זה נפסק, כי **"יש למגר תופעה של סחר, בכלל זה ניסיון או סיוע, נשיאה והובלה של נשק. שומה לעשות לבטחון הציבור הרחב, ואין מקום לגישה עונשית מקלה כלפי המערער ואחרים שכמותו, שמסכנים חיי אדם בצורה שכזו"** - ראו ע"פ 7317/13 **חג'אב נ' מדינת ישראל**, (ניתן ביום 19.5.14), שם פיסקה 6).

68. אדגיש כי לא נעלם מעיני הנאשמים שבפני לא הורשעו בעבירה של סחר בנשק. אולם

בענייננו, המדובר בשתי עבירות של ניסיון לייצור נשק. יודגש כי המחוקק קבע רף ענישה זהה לעבירת ייצור נשק וסחר בנשק - העונש העומד על 15 שנות מאסר בפועל.

69. בנוסף לעבירות ניסיון לייצור נשק, הורשעו הנאשמים גם בעבירה של החזקת ונשיאת נשק אשר הצטברותן מעצימה את חומרת המעשים ומחייבת ענישה מחמירה ומרתיעה.

70. במספר הזדמנויות בתי המשפט מצאו כי יש להחמיר בעונשיהם של עברייני נשק בשל הסכנה הנשקפת מהם - ראו ע"פ 5380/06 **סלאמה נ' מדינת ישראל** - (ניתן ביום 3.12.07).

יפים לענייננו הדברים שנאמרו בע"פ 761/07 **אדרי נ' מדינת ישראל** - [ניתן ביום 22.2.07] (להלן: **"אדרי"**), שם נאמר:

"ניסיון השנים האחרונות מלמד שנשק המוחזק שלא כדין מוצא את דרכו לעתים לידיים עוינות, ולעתים נעשה בו שימוש למטרות פליליות, ואלה גם אלה כבר גרמו לא אחת לאובדן חיי אדם, ולפגיעה בחפים מפשע שכל 'חטאם' נבע מכך שהם נקלעו בדרך מקרה לזירת הפשע. כדי להלחם בכל אלה צריך העונש לבטא את סלידתה של החברה ודעתה הנחרצת שלא להשלים עם עבריינות בכלל, ומסוג זה בפרט"

71. יתרה מכך, אכן, על אף מגמת ההחמרה בענישה של עברייני הנשק, יש להמשיך ולבצע בדיקה פרטנית של כל מקרה לגופו, ובמקרים המתאימים אף נדרש על פי הנסיבות להקל בעונשם - ע"פ 4862/11 **פלוני נ' מדינת ישראל** - (ניתן ביום 9.1.12).

72. כאמור, גזירת דינם של הנאשמים תיעשה במסגרת הוראת תיקון 113 לחוק העונשין.

מתחם העונש ההולם

73. במקרה דנן, המדובר במספר עבירות המהוות "אירוע" אחד, בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק העונשין. זאת, שכן לפנינו מעשים בעלי אופי ונסיבות דומים שבוצעו בסמיכות זמנים, שיש ביניהם קשר הדוק והמהווים מסכת עבריינית אחת ותוכנית עבריינית אחת.
74. לפי מבחן "הקשר ההדוק" שנקבע בע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל - (ניתן ביום 29.10.14), עבירות שיש ביניהן קשר הדוק ייחשבו לאירוע אחד, וכי ברגיל, יש לבחון האם נמצאה בין הפעולות "סמיכות זמנים" ואם הפעולות הן "חלק מאותה תכנית עבריינית" - (שם, פסקה 5 לפסק דינה של השופטת ד' ברק-ארז).
75. אשר לשיקולים לקביעת מתחם הענישה ההולם, יש להתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה. אין חולק כי הערכים שנפגעו מביצוע העבירות דנן הם שלטון החוק, שלום הציבור, ביטחון וביטחון המדינה.
76. במקרה דנא, מידת הפגיעה הנה חמורה, בעיקר לנוכח פוטנציאל הנזק החמור לפגיעה בנפש הטמון בעבירות דומות. כמו כן, יש להביא במסגרת שיקול זה את הסיכון הרב הנשקף לציבור מעבירות הנשק, ובמיוחד בעבירות של ייצור נשק ו/או סחר בנשק, הגם שהנאשמים שבפני לא הואשמו בכך, ומכאן הצורך בהחמרת הענישה בעבירות כגון דא, כמו גם את העונש המרבי שקצב המחוקק בצידה של העבירה מושא האישומים בעניינם של הנאשמים.
- לעניין זה קובע סעיף 144(ב2) לחוק העונשין, על פיו הורשעו הנאשמים בשני מקרים, כי **"המייצר, מייבא או מייצא נשק או הסוחר בו או עושה בו כל עסקה אחרת שיש עמה מסירת החזקה בנשק לזולתו, בין בתמורה ובין שלא בתמורה..., דינו - מאסר 15 שנים"**.
77. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, מעשיהם של הנאשמים מצויים ברף הגבוה למדי של עבירות הנשק וגלומה בהם חומרה יתרה. אמנם הנאשמים לא הצליחו לייצר חומר נפיץ בסופו של יום, ולא נגרם כל נזק, אך פוטנציאל הפגיעה הטמון בחומר נפיץ כזה אם יצא לפועל הנו עצום, לרבות החשש לפגיעה בנפשם של חפים מפשע.
78. בית משפט העליון פסק לא אחת, כי חומרתן הרבה של עבירות בנשק, נגזרת מהפגיעה הקשה, לחיים ולרכוש, העלולה להיגרם בעטיין, ואותה חומרה אינה פוחתת באופן מהותי, גם אם הסיכון הפוטנציאלי לא התממש, בסופו של דבר - ראו לעניין זה ע"פ 6989/13 פרח נ' מדינת ישראל - [ניתן ביום 25.2.14]; (להלן - "עניין וקנין").

מדיניות הענישה

79. קיימת פסיקה ענפה בעניין הענישה הראויה בגין עבירות נשק, ובפסיקה קיים מנעד רחב של עונשים, כשברי כי כל מקרה שונה ממשנהו וכי כל מקרה נבחן לגופו על פי העבירה הרלוונטית ועל פי נסיבותיו הקונקרטיות.

80. יוטעם כאן כי למעשה, הפסיקה בגין עבירות נשק מתייחסת ברובה לעבירות של החזקת נשק ושל נשיאת נשק, שהן פחות חמורות במידה רבה מהעבירה של ייצור נשק, ולכן הדברים של בית המשפט העליון בעניין **אדרי** שצוטטו לעיל, יפים מקל וחומר לענייננו, בנוגע לעבירות של ניסיון לייצור נשק.

81. בפועל, מדרג החומרה בין עבירות הנשק השונות בא לידי ביטוי גם בעונשים המרביים שקבע המחוקק במסגרת סעיף 144 לחוק: העונש המרבי בגין החזקת נשק עומד על 7 שנות מאסר; והעונש המרבי בגין נשיאת נשק (או הובלתו) עומד על 10 שנות מאסר; ואילו העונש המרבי בגין ייצור נשק - (כמו גם בגין סחר בנשק), עומד כאמור על 15 שנות מאסר.

82. אמנם ההגנה הפנתה לפסיקה מקלה, אולם מרבית פסיקה זו מתייחסת לעונשים שהושתו בגין עבירות פחות חמורות הן מבחינת סעיפי העבירות, והן מבחינת נסיבות ביצוען מאלו שבמקרה דנן.

83. בעניין **אדרי**, התקבל ערעור על קולת העונש בן 12 חודשי מאסר בפועל שהושת על המשיב בערכאה הדיונית בגין החזקת נשק - (אקדח ותחמושת), ובגין הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, ועונש המאסר בפועל הוכפל לשנתיים - ראו גם והשוו: ע"פ 5900/15 **מעוז נ' מדינת ישראל** - [10.5.2016], בפסקה 8]; ע"פ 5646/15 **תיהוואי נ' מדינת ישראל** - (ניתן ביום 14.2.16); ע"פ 2422/14 **ח'דר נ' מדינת ישראל** - (ניתן ביום 21.12.14) וע"פ 5717/14 **מדינת ישראל נ' גדבאן** - (ניתן ביום 2.12.14).

84. בע"פ 2971/10 **עזאם נ' מדינת ישראל** - (ניתן ביום 14.4.11), דובר על מערער בעל עבר לא מכביד, שהורשע על פי הודאתו בעבירה של סחר בנשק, לאחר שסיפק לאחרים מטען חבלה. בית המשפט המחוזי הטיל עליו 5 וחצי שנות מאסר בפועל, הרף העליון בהסדר הטיעון. הערעור על חומרת העונש התקבל ועונשו של המערער הופחת ל - 42 חודשי מאסר בפועל, תוך שבית המשפט העליון הטעים כי אמנם הערכאה הדיונית נהגה עם המערער ביד קשה כראוי, אולם לאחר מתן גזר הדין בעניינו של המערער הושתו על שותפיו עונשים קלים במידה ניכרת ולכן אף המדינה בהגינותה הסכימה לכך שהערעור יתקבל בחלקו.

85. **בעניין יאסין**, הורשעו שני המשיבים, בעבירות של נשיאת והובלת נשק וסחר בנשק. בית משפט העליון קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש והעמיד את עונשו של המשיב שסחר בנשק בשלושה אירועים

על 48 חודשים - (תחת 40 חודש) ואת עונשו של המשיב השני שסחר בנשק בשני אירועים העמיד על 38 חודשים - (תחת 32 חודשים) וזאת בהתחשב בכך שהעלאת רף הענישה צריכה להיעשות בהדרגה.

86. בע"פ 318/11 מ"י נגד אבו ערב - (ניתן ביום 5.12.11), שם הורשע המערער על פי הודאתו בעבירות של נשיאה והובלת נשק שלא כדון, קבלת נכסים שהושגו בעוון ושתי עבירות של סחר בנשק. בית משפט המחוזי הטיל עליו 36 חודשים. בית משפט העליון החמיר בעונשו והעמידו על 44 חודשי מאסר בפועל.

87. בע"פ 5995/11 בדראן נ' מדינת ישראל - (ניתן ביום 14.10.12), שם הורשע המערער בעבירות של היזק בחומר נפיץ, בעבירות בנשק - (החזקה), וכן בעבירות בנשק - (נשיאה והובלה). המערער השיג מאדם אחר מטען חבלה מאולתר המורכב מצינור מתכת, כדי להשליכו על ביתו של המתלונן שהיה נשוי לאחותו וזאת על רקע סכסוך שהתגלע בין המתלונן לבין אשתו שבעקבותיו עזבה את הבית ועברה להתגורר בבית הוריה. המטען שהונח בחזית הבית התפוצץ וגרם נזק לכלי רכב ולמקום. הערעור של הנאשם על חומרת העונש התקבל, כך שעונש המאסר בפועל הועמד על 3 שנים - (תחת 4 שנים), וזאת בין היתר לנוכח היות המערער בחור צעיר ללא עבר פלילי וכן נוכח העובדה כי "**במקרה דנן איש לא נפגע ובמזל הנזק נגרם לרכוש בלבד**".

88. בע"פ 1323/13 חסן נ' מדינת ישראל - (ניתן ביום 5.6.13), אושרו עונשי מאסר של 24 ו-36 חודשים על שני המערערים שהורשעו בעבירות נשק - (מכירת רימון הלם), בנוסף הורשע מערער 2 בעבירות החזקת סם מסוכן וסחר בו. בית משפט העליון קבע כי מדובר בעונש מידתי, אשר מקיים את עקרון ההלימה שביסוד תיקון 113 לחוק העונשין.

89. בע"פ 5336/13 צדוק נ' מדינת ישראל - (ניתן ביום 17.11.13), נדחה הערעור על חומרת העונש, בן 20 חודשי מאסר בפועל, שהוטל על המערער בגין נשיאה והובלה של נשק.

90. בע"פ 4945/13 מדינת ישראל נ' סלימאן - (ניתן ביום 19.1.14), נקבע מדרג חומרה לעבירות הנשק השונות, כאשר עבירת הסחר מצויה ברף העליון. עוד נקבע כי מתחם העונש ההולם בגין עבירות רכישה והחזקה יחד עם עבירות של נשיאה והובלת נשק נע בין 12 עד 36 חודשי מאסר.

91. ראו והשוו גם ע"פ 2606/13 חוסני נגד מ"י - (ניתן ביום 2.2.14), שם הורשע המערער על פי הודאתו, בעבירות של החזקת נשק, שתי עבירות של סחר בנשק ועבירה של סיוע לסחר בנשק והוטלו עליו 45 חודשי מאסר בפועל.

92. בע"פ 2186/13 עקול נגד מ"י - (ניתן ביום 18.2.14), אישר בית משפט העליון מתחם ענישה של 24 עד 48 חודשים בגין עבירות של נשיאת נשק וסחר בנשק - (אקדח, מחסנית וכדורים) שנרכשו מהנאשם

על יד סוכן משטרת.

93. בע"פ 1567/14 פלוני נ' מדינת ישראל - (ניתן ביום 7.5.14), התקבל הערעור על חומרת עונשו של המערער 2, כך שעונש המאסר בפועל קוצר והועמד על 9 חודשים, חלף 18 חודשים, וזאת בגין ביצוע עבירות שונות, ביניהן חבלה בנסיבות מחמירות, סיוע לייצור נשק, נשיאה והחזקה. במקרה שם המערער 2, שהיה כבן 18, הושפע ממצוקתו של אביו - (המערער 1), רחש לו כבוד וסייע לו, יחד עם אחיו, בייצור מטעני חבלה. בית המשפט העליון ציין כי הנסיבות הרלוונטיות בעניינם של האחים וההבדלים ביניהם רחוקים מלהצדיק את הפער המשמעותי בעונשים שהושתו עליהם, שכן על האח הקטין הוטל מאסר על תנאי ובעניינו לא הוגש ערעור. עם זאת, יצוין כי ערעורו של האב - (המערער 1), נדחה והעונש של 36 חודשי מאסר בפועל שהוטל עליו - בגין עבירות שונות, ביניהן חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, ייצור נשק, נשיאה והחזקה - נותר על כנו.

94. בע"פ 7603/13 ריחאני נ' מדינת ישראל - (ניתן ביום 28.5.14), הורשע המערער על פי הודאתו בעבירות של קשירת קשר לסחר בנשק ובסחר בנשק - (סחר בתחמושת - מאות קליעים). בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה שנע בין 12 עד 24 חודשים והטיל על המערער שלחובתו עבר פלילי לא מכביד, 16 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת העונש, אישר את מתחם הענישה שנקבע ע"י בית משפט המחוזי וקבע כי העונש אינו חורג ממדיניות הענישה ואינו חמור עד למידה המצדיקה התערבות.

95. בע"פ 4956/13 עיסאוי נ' מדינת ישראל - (ניתן ביום 8.6.14), נדחה ערעור על חומרת עונש של 24 חודשי מאסר בגין סחר בנשק, ניסיון לסחר בנשק, רכישה והחזקת נשק, נשיאת נשק וקשירת קשר לביצוע פשע. בית משפט העליון התייחס למתחם הענישה שנקבע ע"י בית המשפט המחוזי ואשר נע בין 12 עד 36 בקובעו כי, "**... למצער ניתן לומר שמתחם העונש שקבע בית המשפט המחוזי אינו מחמיר ולא מצאנו לפרט מעבר לכך**".

96. בע"פ 1768/14 גנאיים נ' מדינת ישראל - (ניתן ביום 22.7.14), נדחה ערעור על חומרת עונש מאסר של 36 חודשים שהוטל על המערער שהורשע על פי הודאתו בשתי עבירות של סחר בנשק - (האחת - אקדח, מחסנית וכדורים, והשנייה - תחמושת). בית משפט העליון קבע כי העונש אינו חורג ממדיניות הענישה הנהוגה.

97. בע"פ 2406/16 יונגר נ' מדינת ישראל - (ניתן ביום 29.9.16), נדחה הערעור על חומרת העונש, בן 4 שנות מאסר בפועל, שהוטל על המערער בגין החזקת מטען חבלה מאולתר במחסן שנמצא מתחת ליציע של אולם ספורט.

98. כאן המקום לציין כפי שעולה מעובדות כתב האישום המתוקן חלקו של נאשם 1 הינו הדומיננטי ביותר

ולקח חלק משמעותי בפרשה, במיוחד שמדובר בנאשם שהינו אביו של הנאשם 2, ואמור היה להיות המבוגר האחראי והגורם הממתן כאשר הוא נחשב לדמות סמכותית ומכריעה כלפי הבן - הנאשם 2, לכן ניתן לקבוע כי האחרון נגרר למעשיו של אביו - הנאשם 1. מה גם, מי שצפה בסרטונים לצורך הכנת החומר הנפיץ היה זה הנאשם 1 ולכן יש לתת ביטוי לנקודה זו, גם כן, בעת קביעת מתחם הענישה.

99. אשר על כן, לאחר שעיינתי בפסיקה אליה הפנו הצדדים ובפסיקה נוספת כפי שפורט לעיל, פסיקה שעוסקת בעבירות שבוצעו בנסיבות דומות ובהתחשב בין היתר בחומרת העבירות שביצעו הנאשמים, בערכים החברתיים שנפגעו, בנזק שצפוי היה להיגרם, בחלקו של כל אחד מהנאשמים בפרשה, במדיניות הענישה הנוהגת ובכלל הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, סבורני כי מתחם העונש ההולם בעניינו של נאשם 1 נע בין 24 עד 60 חודשי מאסר בפועל; ואילו המתחם בעניינו של נאשם 2 נע בין 12 ל- 36 חודשי מאסר בפועל.

100. אדגיש כי הענישה במקומותינו היא אינדיווידואלית ומותאמת לנסיבות ולנאשם הספציפי העומד לתת את הדין בפני בית המשפט - ראו ע"פ 433/89 ג'ורג' אטיאס נ. מידת ישראל, פ"ד מ"ג (4) 170, (174).

לכן יש לבחון כל מקרה ונסיבותיו, לרבות הנסיבות האישיות של הנאשם שעומד לדין בפני בית המשפט - ראו ע"פ 3210/06 עמארה נ' מדינת ישראל - (ניתן ביום 18/03/07).

101. על כן, ובשל כל אשר הובא לעיל, על בית המשפט להטיל עונש שיהיה בו כדי לאזן בין מכלול השיקולים ומבלי שיהיה בו כדי לפגוע בסיכויי הנאשמים לעלות על דרך המלך, לחזור למוטב להמשיך את התהליך השיקומי, וכל זאת מבלי להתעלם מחומרת העבירה והחובה להגן על הציבור הן על שלימות גופו, ביטחונו ורכושו, בהתחשב בשיקולי הענישה שבאינטרס הציבורי.

102. בענייננו ובהתייחס לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות ראוי להפנות לנסיבות המקלות עם הנאשמים:

(-) הנאשמים הודו בעובדות כתב האישום המתוקן ונטלו אחריות מצדם.

(-) נאשם 2 נעדר עבר פלילי ואלו לנאשם 1 עברו קל.

(-) גילו הצעיר של נאשם 2 ונסיבות חייו המורכבות, לרבות המצוקה הכלכלית בה גדל.

(-) הנאשמים הביעו חרטה על מעשיהם.

- (-) את נסיבותיהם האישיות כפי שעלו מתסקירישרות המבחן.
- (-) את שהייתם במעצר בית באזוק אלקטרוני משך כשמונה חודשים.
- (-) לקולה יש להביא בחשבון גם את העובדה שבסופו של יום העבירה לא הושלמה ולא נגרמו פגיעות בגוף, בנפש או ברכוש.
- (-) את העובדה כי הנאשמים נעדרים נורמות ודפוסי חיים עברייניים.
- (-) את העובדה כי העבירות המיוחסות לנאשמים בכתב האישום בוצעו בשנת 2014 ואילו כתב האישום הוגש בשנת 2016, קרי כעבור שנתיים.
- (-) כמו כן, לא התעלמתי ממצבם הבריאותי, הנפשי והמשפחתי של הנאשמים וכן מהמלצת שירות המבחן בעניינו של נאשם 2.
103. בעניינו של נאשם 2 סבורני כי אין למצות את הדין עמו וכי יש מקום לסטייה לקולה ממתחם הענישה שקבעתי לעיל, כפי שאפרט להלן.
104. בהתאם לסעיף 40ד לחוק העונשין, בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם, אם מצא כי **"הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם"**. וכפי שנקבע, יש להצביע על פוטנציאל שיקומי גובה - (ע"פ 1903/13 **עיאשה נ' מדינת ישראל** [פסקה 7 - (ניתן ביום 14.7.13)].
105. כאמור כפי שקבעתי לעיל נאשם 2 נגרר למעשיו של אביו - נאשם 1, שמהווה עבורו דמות סמכותית ומכריעה בכל הפרשה. עוד לקחתי בחשבון את העובדה שמי שניסה להכין את החפץ הנפיץ בפועל זה אביו של הנאשם 2 והוא זה שצפה בסרטונים קודם לכן והגם שלא עלה בידו הדבר.
106. לצד חומרת העבירות המיוחסות לנאשם 2 עולה תמונת חיים מורכבת וקשה כפי שמפורט בתסקיר.
107. שירות המבחן התרשם מבחור בעל יכולות ורבוליות וקוגניטיביות תקינות, אשר בפער מהעבירות המיוחסות לו בתיק דנן, אינו מאופיין בנורמות או בדפוסי התנהגות אלימים וכוחניים בבסיס אישיותו ולא מתפיסות נוקשות וקווים עבריינים, כפי שהדבר בא לידי ביטוי בהיעדר הרשעות קודמות בעברו.
108. שירות המבחן התרשם כי העבירות המיוחסות לנאשם 2 אירעו בעקבות החרדה המועצמת שחש בשל

הפוסט טראומה ממנה סובל.

109. להערכת שירות המבחן, מאפייני אישיותו של נאשם 2, לצד תרגומו את החלטת המשטרה לסגור את התיק בו הגיש תלונה נגד אמל בעקבות תקיפתו ותקיפת אמו, כמותירה אותו ללא הגנה, עמדו ברקע לביצוע העבירות המיוחסות לו בתיק זה, ומעידים על סיכון בינוני להתנהגות פורצת גבולות ועוברת חוק.

סוף דבר:

110. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ובהתחשב במכלול הנסיבות שפורטו לעיל לקולה ולחומרה ובעיקר, סוג וכמות הנשק, תסקירי שירות המבחן ומבלי להתעלם מחומרת העבירה, מגיל הנאשמים, הודאתם וחלקו של כל אחד בפרשה, אני מחליט לגזור על כל אחד מהנאשמים את העונשים הבאים:

על נאשם 1:

- א. 30 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו מיום 11.2.16 עד ליום 17.4.16.
- ב. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום השחרור מהמאסר, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור בתקופת התנאי עבירה בנשק מסוג פשע.
- ג. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום השחרור מהמאסר, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור בתקופת התנאי עבירה בנשק מסוג עוון.

על נאשם 2:

- א. 10 חודשי מאסר, בניכוי ימי מעצרו מיום 11.2.16 עד ליום 17.4.16.
- ב. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום השחרור מהמאסר, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור בתקופת התנאי עבירה בנשק שהיא פשע.
- ג. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום השחרור מהמאסר, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור בתקופת התנאי עבירה בנשק מסוג עוון.

112. בשים לב למצבם הכלכלי הקשה של הנאשמים כפי שהדבר בא לידי ביטוי בתסקירי שירות המבחן, החלטתי שלא להטיל עליהם קנס כספי, אך נאשם 1 יחתום על התחייבות להימנע מעבירה שהיא פשע על סך 10.000 ₪ ונאשם 2 יחתום על התחייבות כזו על סך 5000 ₪ וזאת למשך שנה מתום ריצוי עונשם.

זכות ערעור לבית משפט עליון, תוך 45 ימים מהיום, הודעה לנאשמים

ניתן היום, כ' טבת תשע"ז, 18 ינואר 2017, במעמד הנאשמים, בא כוח הנאשם 1 עו"ד מחמד ג'בארין ממשרד עו"ד עאדל בוראת ובא כוח נאשם 2 עו"ד הגב' מרים כנעאן ממשרד עו"ד עלאא עתאמנה ובא כוח המאשימה עו"ד הגב' אילנה קוזמינר.